

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΦΑΙΡΕΣ

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΕΓΜΟΝΤ

Η ζωή και η δράσις του κόμητος Έγμοντ, Γενναίος στρατιώτης και κδιέρβωτος γλεντζές. Η συκεφαντής των αντιπαλών του. Πώς παρεσβρή ο βασιλεύς Φίλιππος. Η σύλληψις και η καταδίκη του Έγμοντ. Η απελπισία της σύζυγου του. Η δολιότης του δευκόου της Άλβας. Η τελευταία νύχτα των μελλοθανάτων. Έπι του Ικρωμάτου. Η Κλαίρη η ταβερνιάρισσα θρηνεί και εδύρεται. Μετά τον αποκεφαλισμόν. Η οικογένεια του Έγμοντ πεινά!... Ο βασιλεύς Φίλιππος συγνινεται, κλπ.

ΤΙΣ 5 Ιουνίου 1568 το πρωί, μόλις άρχισε να ροδίζει η αήγη, οι κάτοικοι των Βρυξελλών, πρωτεύουσας τότε της Ίσπανικής Ολλανδίας, ξύπνησαν από μια παράξενη μουσική, που άκουγόταν στους δρόμους της πόλεως. Σε λίγο, απ' όλα τα σημεία των Βρυξελλών, φράγκαν όμοιοι από Ίσπανούς αξιωματικούς, διοικητικούς υπαλλήλους και κοινοντιμύους άστούς, οι οποίοι διενθόνταν προς την πλατεία της Μεγάλης Άγοράς, κουθεντιάζοντας ζοηρά μεταξύ τους. Τη μέρα αυτή θα γινόταν η έκτέλεσι του κόμητος Έγμοντ και του Φίλιππου Μονμορανού, που καταδικάστηκαν σε θάνατο ως εχθροί του βασιλέως της Ίσπανίας Φίλιππου του Β'.

Τραγικό ήταν, αλίηδα, το πελομένο του κόμητος Έγμοντ, ο οποίος ένένευσσε στον Γκαίτε ένα θεατικό άριστόγημα, μεταφρασμένο και στη γλώσσα μας. Ο άνθρωπος αυτός, που δεσποήθηκε από τους συγχρόνους του για τον ήρωισμό του, που λατρεύθηκε από τις γυναίκες σαν άλλος Δόν Ζουάν, που ήταν προσωριμύος ν' ανέλθι στ' ανώτατα αξιώματα, βρήκε μια μέρα θάνατο οικτρού και άτιμητού. Και κείνο που κάνει περισσότερο ένδιαφέρουσα και δραματική την ιστορική αυτή φαινογωμία, είναι το ότι ο κριώτερος αίτιος της καταστροφής του ήταν αυτός ο ίδιος ο έναντός του, ο άλλοπρόσαλλος και επιπόλαιος χαωκίτη του. Τη ζωή του ανθρώπου αυτού θα σάς άρηγηθούμε με λίγα λόγια, πριν σάς περιγράφομε τις δραματικές λεπτομέρειες της έκτελεσώς του.

***

Ο Λαμοράλ, κόμης Έγμοντ και πριγκίπης του Γκάβερν, στρατηγός του Ίσπανικού Ιπικού, ήταν Φλαμανδός και άνεδείχθη στην ύπηρεσία του βασιλέως Φίλιππου του Β'. Η άλλεπάλληλες στρατιωτικές επιτυχίες του, ή μεγάλη του μόρφωσις, το διοικητικό του ταμμόνιο, τον έκαναν, μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα, έναν από τους ένδοξομένους του βασιλέως. Ο Φίλιππος μάλιστα έλεγε ότι θα τον έπαινε στα ανάκτορά του—ο Έγμοντ ήπηρετούσε πάντοτε στην Ολλανδία, που ήταν τότε Ίσπανική άποικία—και θα τον έκανε μυστικοσύμβούλό του.

Το περίεργο όμως με τον Έγμοντ ήταν το ότι σενεδίαζε τα προσόντα που άναφεόμαε πορατάνο με πολλά έλλαιτώματα, που τον έκαναν άντιπαλητικό. Ένω ως στρατιώτης ήταν γενναίος, στοχαστικός, μετρημένος στα λόγια και στις πράξεις του, στον ιδιωτικό του βίο ήταν άνωαλος, επιπόλαιος, φανφαρόνος, άδιόρθωτος γλεντζές και μανιώδης θαυμαστής του όρωαίου όβλου. Άγαπούσε την γυναίκα του, την πριγκίπισσα ντέ Κλέβ, και λάτρευε τα παιδιά του, δυό κοριττάρια και ένα άγόρι. Αυτό όμως δεν τον έπαιδίε να κάνει μέρες και βδομάδες όλόκληρες να πάη στο σπίτι του και να διασκεδάξη σε λαϊκά κέντρα με διάφορες γυναίκες του λαού και, ποραντός, με κάποια ταβερνιάρισσα Κλαίρη.

Οι ένγενείς της Αύλης, οι όποιοι, φυσικά, δεν έβλεπαν με καλό μάτι τον Έγμοντ από τότε που πληροφορήθηκαν ότι ο βασιλεύς τον προσώριζε για τη ζυλητή θέσι του μυστικοσυμβούλου, έπαωραν άφορη άπ' την διαγωγή του αυτή για να τον διαβάλλουν στον Φίλιππο. Και ο βασιλεύς, όσο και άν ήταν ένδοκία διατεθειμένος για τον Έγμοντ, είχεν επηρεασθή στο τέλος από τις κακές εισηγήσεις των ανθρώπων του περιβάλλοντός του. Και όταν οι άντιπαλοί του στρατηγού άνακοίνωσαν στο Φίλιππο ότι ο Έγμοντ είχε προσχωρήσει στο θρησοκενικό μεταρρωθμιστικό κίνημα του Λουθηρώ, ο όποιος δεν έπαινε να πολεμά τον καθολικισμό, ο βασιλεύς—φανατικός καθολικός—ένιγεν έξω φρονών και διάταξε τον διοικητή των Βρυξελλών, τον δούκα της Άλβας, να συλλάβη άμεσα τον Έγμοντ και να τον περάξη άπ' Στρατοδικείο, για να δώση λόγο της επρω-

δοσίας του κατά του προσώπου του βασιλέως...

Μαζύ με τον Έγμοντ σενελήθη και ο άχώριστος φίλος του Φίλιππος Μονμορανού, κατηγορούμενος και αυτός ότι προσώρησε στο κίνημα του Λουθηρώ...

Οι εχθροί του Έγμοντ βρήκαν έτσι την ευκαιρία να συντρέφουν τον επικίνδυνο στρατηγό. Τον κατηγορήσαν ότι είχε γίνει Λουθηρώνας και ότι σνομώησε κατά του βασιλέως, άν κι' εκείνος τους άπέδειξε ότι είχε πολεμήσει άνείλατα όλους τους μεταρρωθμιστές ίσους και ότι κινδύνευε πολλές φορές τη ζωή του χάρι του Φίλιππου. Τον κατηγορήσαν επίσης ότι είχε έκφρασθή άνευ άδωξης για την δόνα Μαργαρίτα, την άδελφή του βασιλέως, χωρίς όμως να μπορέσουν να στηρίξουν πουθενά την κατηγορία τους αυτή.

Έτσι ο Έγμοντ δικάστηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο, άνωπόληγτος σχεδόν! Την ίδια τιμωρία επέβηλαν και στον Μονμορανού, για να μη νομιστή ότι όλη έκείνη η παρωδία της δικής στρεφόταν άποζλειστακά κατά του Έγμοντ...

Μόλις ή γυναίκα του στρατηγού έμαθε την καταδίκη του άνδρός της, που τον αγαπούσε τρελλά, παρ' όλα τα φαμάκια που της είχε ποτίσει με τη διαγωγή του, έτρεξε στο μέγαρο του διοικητού των Βρυξελλών, έπεσε στα πόδια του δούκου της Άλβας και τον θερμοταρακάλεσε να χάριση την ποινή στον σύζυγό της.

Ο δούξ την βόθησε ν' άνασκηκωθή και την παρηγόρησε, λέγοντάς της:

—Ήσυχάστε, κυρία μου! Θα δώσω έντολή ν' άφήσουν έλευθερο τον σύζυγό σας!...

Μόλις όμως ή πριγκίπισσα ντέ Κλέβ έφυγε από το μέγαρο, ο δούξ φρονάσε έναν αξιωματικό του και τον διάταξε να τρεξη να ειδοποιήση τον διοικητή των φυλακών ότι ή έκτέλεσι των δυό σνομώτων έπρεπε να γίνει άπαραιτήτως την άλλη μέρα το πρωί...

Ο Έγμοντ πέρασε στο κελλί του την τελευταία νύχτα του κητώπιας της πόρτα και κραυγάοντας μ' όλη τη δύναμή του:

—Είμαι άθώος! Άδικα με καταδίκασαν! Είναι άισχος, είναι άτιμία!... Έρταξη, άμάρτησα πολύ στη ζωή μου! Μά δεν ήμουν άξιος για μια τέτοια καταδίκη!... Τί θα γίνουν ή γυναίκα μου και τα παιδιά μου χωρίς εμένα;... Παιδιά μου, άγαπημένα μου παιδάκια!...

Ο Μονμορανού πάλιν ήταν ζαπλωμένος σε μια γωνιά του κελλιού του, βουδός, άκίνητος, σαν να μην είχε σνασίθησι τί γινόταμε γύρω του. Ο κλονιμός που δοξάμασε άπο την καταδικαστική άπόφασι του Στρατοδικείου ήταν τόσο λογωδός, ώστε τον έκανε να πέση σε μια κατίστασι νάρισις, ληθαργού...

***

Αυτοί ήταν οι δυό καταδίκαι, που άνέθρπαν, κατά το μεσημέρι της 3ης Ιουνίου 1568, στο Ικρωμα, που είχε σπηθεί στην πλατεία της Μεγάλης Άγοράς. Γύρω από την έξέδρα είχε συγκεντρωθή όλόκληρος σχεδόν ο πληθυσμός των Βρυξελλών—μιάς πόλεως λιγοκατοιχημένης στα χρόνια έκείνα...

Σπαρακτική, έξ άλλου, ήταν ή άπελπισία της ταβερνιάρισσας, της Κλαίρης, όπως την άναφέρουν τα χρονικά της εποχής. Η γυναίκα αυτή έδειξε τότε τόσο βαθειά άγαπούσε το φίλο της τον Έγμοντ. Έτρεχε σαν τρελή στους δρόμους, παρακαλώντας όποιον άρχοντα είρισκε μπροστά της, να μεσολαβήση στον διοικητή των Βρυξελλών και να δοθή χάρις στον Έγμοντ. Μά ποιος έπόρσεχε, μέσα σε κείνη την ταραχή, τα δάκρυα και τις ίκωσις μιάς ταπεινής ταβερνιάρισσας;

Πρώτος άνέθηκε στο Ικρωμα ο κόμης Έγμοντ.

Ο στρατηγός ήταν τότε σαράντα έξη χρόνων. Μά ή κακοχίεξ του στρατιωτικού βίου, ή μεγάλες καταχρήσεις και ή νύχτα της άγονίας, που είχε περάσει στο κελλί του, τον

Η Κλαίρη παρακαλούσε τους άρχοντες να μεσολαβήσουν να δοθή χάρις στον Έγμοντ...

έκαναν να φαίνεται γέρος... 'Όσπου, φορούσε την επίσημη στολή του και στο χέρι κρατούσε ένα μεταξωτό μαντίλι, με το οποίο σκούπιζε κάθε τόσο τόν ιδρώτα από το πρόσωπό του...

Ξαφνικά σήκωσε τα χέρια του ψηλά και φώναξε : —Είμαι άδύος ! Το όρμηισμα στον 'Υμνο Σταυρό !... Παδιά μου, αγαπημένα μου παιδιά... Τι θα γίνουν χωρίς εμένα ;... Τι θα γίνει ο γυός μου ; Πούθ θα τόν πάθη να γίνει καλός στρατιωτικός, καλός άρχισος του βασιλέως !...

Τη στιγμή εκείνη πλησίασε τόν 'Έγιοτον ό Ιερεύς και τού είπε μερικά λόγια παραμυθίας. Το πρόσωπο τού μελλοθανάτου πλημμύρισε δάκρυα. Φίλησε τόν σταυρό, που τού πρότεινε ό αντιπρόσωπος τού 'Υψίστου, προσεγγίζηκε λίγο και ύστερα γονάτισε, σεβόμενος μόνος του τού κεφάλι τόν κάτω άπ' τού τεσοῦρι τού δήμιου.

—Κίριε, δέξου τήν άμοιροτή μου φηγή !... ήσαν τά τελευταία τού λόγια.

'Ο δήμος σήκωσε τόν ιπυαντά του και τόν άρρησε να πέση με δάμα. Και τού κεφάλι τού 'Έγιοτον κολίτησε λίγα βήματα παρατέρα... Μερικοί από τούς παριστάμενους στην έκτέλεση άνέβηκαν τότε στην εξέδρα κι' έθαψαν τού μαντίλι τους στο άχυστό άμια τού χώματος.

Σε λίγο ήρθε και ή σειρά τού Μονοηοῦ. Οι στρατιωτικά άνωθενάσαν τόν Ιερέα ένα ήρθο έρείσιο, ένα ζωντανό πτώμα, έναν άνηθοπο πού δέν είχε συναίσθημα κι' γινότανε γέρο του...

Τά κεφάλια τών δύο καταδικών χωροφύλακων κατόπι σε ψηλά γονάτια κι' έβαιναν έκτεθειμένα στην πλατεία τής Μεγάλης 'Αγοράς ως τή δισά τού ήλιου...

'Υστερα από τρία χρόνια ό δοῦξ τής 'Αλβας έγραψε στον βασιλέα τής 'Ελλάδας :

«'Η γυναίκα και τά παιδιά τού έκτελεσθέντος κόμητος 'Έγιοτον έπικου σ' άπεριγραφή δυστυχία... Μένουν σε μία πρόκλη, σε μία λαϊκή σουνικία τών Βρυξελλών, και κοιμούνται συχνά χωρίς να βάλουν τίποτα στο στόμα τους...»

'Ο Φίλιππος σαναήρηθε από τή τραγωδία ατή. Και διάταξε τόν δοῦκα να φροντίσει να βάλη την περιποίησιν νε Κλέβ και τις κόρες τής σ' ένα μοναστήρι και να δώσει συγχρόνως ένα βαθμό στο γυό τού 'Έγιοτον...

'Ο κόμης 'Έγιοτον πέθανε τραυματισμένος από τήν έγνοια τών παιδιών του. Μά ό γυός τού δέν έδειξε τόν παρανομο σεβασμό στη μνήμη τού πατέρα του. Κάθε φορά πού γινότανε μπροστά τού λόγος γιά τόν 'Έγιοτον, έλεγε ή όρχη !

—Μή ποῦ μιλάτε γ' αυτόν τόν έλεεινο πρόδοτη ! 'Ηταν άξιος τής τιμωρίας πού τού έπέβαλαν !...

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

—'ΗΩΣ ΑΡΧΙΣΕ Ο Ρ. Κ. ΚΙΛΙΑΚ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ

Τελευταία γιορτάστηκε τόν Λονδίνο με μεγάλη έπισημοτητα ή 68η επέτειος τών γενεθίων τού διασημου 'Αγγλου ποιητή Ρίντνακτον Κίλιγκ, τού 'Αποστόλου τού Βορηνανικού Ιμπεριαλισμού τού «εδαφιοστροφού ποιητή τής 'Αγγλικής βασιλικής Αούλης. Με τή ευκαιρία ατή ή έφημερίδες τού Λονδίνου δημοσίωσαν άνωστα-χαρωκτηριστικά ανέκδοτα, άπ' τή ζωή και τή δράση τού μεγάλου λογοτέχνη.

'Ο Κίλιγκ άρχισε τού στάδιό του στην 'Αμερική ως έπίσημος... νερολόγος τής έφημερίδος «Τό Βήμα τού 'Αγιου Φραγκίσκου. 'Επί κάποιους μήνες δέν έκανε άλλη δουλειά, παρά να τρέχει από νεροτοφεύο σε νεροτοφεύο και να περιγράφη ύστερα τις κηδείες τών έπισημων προσώπων ! Μία μέρα, μάλιστα, αναγνώστησε να κινή και τή νερολογία τού ειδικού συντάκτη τής έφημερίδος, ό οποίος περιέγραφε στο φίλο τής κοκορομαχίας, ένα από τά πιο άγαπημένα σποῦ και τυχερά παιχνίδια συγχρόνως τών 'Αμερικανών. 'Ο άριστοτάτης ανέθεσε τότε τά καθήκοντα ατά στον Κίλιγκ. 'Η περιγραφή τού νεαρού δημοσιογράφου από τήν πρώτη κοκορομαχία πού παρακολούθησε ήταν τόσο έπιτυχημένη, ώστε ή διεύθυνσις τής έφημερίδος, αναγνωρίζοντας τήν άξία του, τόν έβαλε να γράφη και διηγηματα... Κι' έτσι άρχισε ό Κίλιγκ τού λαμπρού φιλολογικού του στάδιου !

—ΜΕΓΑΛΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ ΜΙΑΣ ΦΙΑΗΣ ΤΟΥ ΕΛΟΥΑΡΔΟΥ Ζ'.

Τόν καιρό πού ό 'Εδουάρδος Ζ' τής 'Αγγλίας ήταν ποιήγας τής Ουαλλίας, περνούσε τούς περισσότερους μήνες τού χρόνου στο ζεστότερο. Κάποτε, παρακολουθώντας μία θεατρική παράσταση στη Βουδαπέστη, πρόσέξε ιδιαίτερος μία μικρή χορευτίνα. Τά βλεμματα πού τής έρριχνε ήσαν τόσο εκφραστικά, ώστε εκείνη, θέλωντας να δείξη πόσο τήν ζολάκενε και τήν ενδιαιρούσε ή περιγραφή ατή προτίμησις, τού πέταξε στο θεωρείο τού ένα μικρό μπιμπέτο, πού κρατούσε στο χέρι. 'Η χειρονομία ατή στάθηκε ή άρχή ενός τυμφοῦ, άλλ' έφημερος ειδικίου, μεταξύ τής 'Αννας Λουζιά—έτσι λεγόταν ή χορευτίνα—και τού 'Εδουάρδου. Μά ό ποιήγας τής Ουαλλίας, και όταν άκούη έγινε βασιλέξ τής 'Αγγλίας, δέν λησμονήσε τή μικρή χορευτίνα τής Βουδαπέστης...Κάθε χρόνο, τήν επέτειον άναίθως τής πρώτης συναντήσεως τους, ένας τέξντικλινμα παρουσιάζοταν στην 'Αννα Λουζιά και τής έδινε έξ μέρους τού 'Εδουάρδου ένα δώρο, συνδυωμένο από ένα ποῦ.

'Όταν πέθανε ό βασιλέξ τής 'Αγγλίας, ή χορευτίνα ήταν πιά πλοσίνα. Μά ήθε ό πόλεμος και διάφορα άτυχηματα... Καί ή 'Αννα Λουζιά πέθανε, ζητάντα πιά, σ' ένα νυχτερινό ύπνο τής Βουδαπέστης...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Μετά τή Σοβιετική Ρωσία, τού γεκόρ τών άλητοπαίδων τού έχει ή 'Αγγωνία.

—Χιλιάδες παιδιά άλητεῖον στους δρόμους τής, φεγγάτια από τού σπίτι τους ή παρατημένα από τούς γονείς τους.

—Οί Γάλλοι άθήηται καθιέρωσαν δική τους ένδικη νιχητήριου κρηαγή.

—Οί 'Αγγλοι, όταν μία όμάς κιάηη τήν άντιπαλο τής σ' ένα άγώνισμα, φωνάζουν : «Χίπ, χίπ, χίπ, ούρα !»

—Οί Γερμανοί έχουν τού : «Χόξ, χόξ, χόξ, ούρα !»

—Γιά τούς φασίστες 'Ιταλοῦ ό Ντ' Αρνοστίνου καθιέρωσε τού : «'Εγνα, έγνα, αλλάλά !»

—Και οι Γάλοι λοιπόν θα φωνάζουν στο ζέξη : «Κό, κό, κορικό !», και' άποσιμωσιν τού λαλήματος τού άλέκτορος, πού εινε τού σημόλο τής Γαλλίας.

—Στην 'Ιταλία ύπάρχουν έν δλω 713.539 άθληται και φίλαθλο, γυμνασίο σε διάφορα σωματεία.

—'Εξ ατών 359.000 εινε ασκωνται, 60.000 παίχται τού φουτ-μπαλο, 10.000 άθληται, 25.000 διάσονται τών γεμερινών σποῦ, 38.000 ποδηλασται και 62.501 όρεθάται άθλησται.

—'Η έθελσις τού Σιάγκου, πού άνοιξε με τόν τίτλο «'Εθελσις τού Αίονος τής Προσοῦς», έσημείωσε γεκόρ έπισκεπτήν και εισπράξινου.

—Τήν έπισκεψήθησαν 22.320.456 πρόσωπα και ή εισπράξις τής άνήλων εις 37.270.526 δολαρια !...

—Στην 'Αμερική ή έπιβατική άεροπορία έχει σημειώσει τεραστίαν άνάπτυξι.

—Από τής 'Ιανουαρίου μάλιστα άρχισε και ή σαναγωνία μεταξύ Νέος 'Υόρκης — Λός Άντζελεξ — 'Αγιου Φραγκίσκου, με άεροπλάνα ταχύνεται 340.000 χιλιόμετρον τήν ώρα.

—'Ετσι τού ταξείδι από τας άκτας τού Ειρηνικού 'Ωκεανού ως τας άκτας τού 'Ατλαντικού, άποστάσεως δηλαδή 4.900 χιλιόμετρον, θα γίνεται σε μία μέρα, ενώ τούρα με τόν σιδηρόδρομο διαρκεί 4 ήμερες και 4 νύχτες.

—Κάθε άεροπλάνο παίρνει 14 έπιβάτες, ή δέ κωπινες του εινε πιο πολιτείες και πιο άνετες από τά πολιτείστερα βαγόνια - σαλώνα τών 'Αμερικανικών σιδηροδρόμων.

—Τό 1934 θα όργανωθεί στη Βιέννη «ιεθνής Κινηματογραφική 'Εβδομάδα».

—Θά προβλήθουν πολλά φίλα και θα βραβευθουν τά καλύτερα.

—Τής 'Ελλανοδότης 'Επιτροπής θα προεδρευση ό διάσημος σαναηότης τού κινηματογράφου 'Ερνστ Λιοδμικτες.

—Στην Γαλλία όλοζκληρη ύπάρχουν, σύμφωνα με μία στατιστική, 30.000 κοφιλάτια.

—'Εξ ατών 4.500 στο Παρίσι και τά περίχωρα.

—Υπάρχουν δένδρα άρωματισθη, τών όποιων τού ζέλο μούξ βραχει έκπέπει δινάτο άρωμα.

—Τήν ιδιότητα ατήν έχει ιδίως ένα είδος φιλλάρως τής Βορείου 'Αμερικής.

—Τό ζύλο τής μάλιστα καίγεται και χλωρο άόνομα, γιατί έχει άφθονες φηνωειδες ούαεις.

—'Ο πρώτος πού σαναήρησε να κινή τόν καινό μονοπόλιο τού κρούτους ήταν ό Μέγας Ναπολέων.

—'Επειδή τού κρούτος είχαν ανάγκη χρημάτων κι' άν έδωζε νέες φορολογίες, θα δαναεριστόσαν τόν λαό, έδημοσίωσε στις 29 Σεκτεμβριου 1810 τού νόμο περί μονοπολίσεως τού καινού ύπό τού κρούτους.

—Γάλλοι ναυτικοί βεβαίωσαν πως συνάντησαν τού θρηλικό κρηίδι τής θάλασσας, τών όποιου τού μήκος και τού σχήμα ποικίλει αναλόγως τής φαντασίας τών...Ιλλυντων.

—'Ετούτο κρηίδι πραγματικώς δέν ύπάχει.

—Πρόκειται περί θούλου, τών όποιων έφερες πρό έτών ένας Γάλλος δημοσιογράφος και τόν έγραψε στην έφημερίδα του γιά να κινή έντύποσι.

—Πολλοί δέ ναυτικοί, πού έχουν άκούσει ατόν τόν θούλο, φαντάζονται πως βλέπουν τόν πλοήμον εβαύασινον θράζοντα, ενώ πρόκειται περί έπιπλέοντων ζύλων, κρημιστών ή και περί φρενδαθισήσεως.

—Τό άρδόν δινάτοκι χη κρηισμένο στο κλοβί.

—Ένας Γάλλος όμοιος πηνορολόγος βρήκε μία μέθοδο, με τήν όποια τού άρδόν έπικολα σαναήθηκε στην αζαλωσία.

—Τού κλεινει σ' ένα μεγάλο κλοβί, πού περιέχει μικρούς θάμνους και άναορηκτικα φυτά.

—Τού τρέφει δέ με έντομα, άκάρδες μικρές, κίαιτες μικρές, ατάγα κρηωμυζών και κρούτα, ιδίως μαρούδια και λάχανα.

—Τά έπισκεπτήρια χρησιμοποήθησαν μία πρώτη φορά στη Γαλλία έπ' ή Λουδοβίκου 14ου.

—Στην άρχή ήσαν κρηογράφα.

—Κατόπι άρχισαν να τυπώνουν έπισκεπτήρια, αλλά όχι άπλά, σάν τά σημερινα.

—'Ησαν στολισμένα με όρασιότατες ειζόνες, κρηωμυζόνες από τούς καλύτερους ζωγράφους τής εποχής και αναλόγως με τήν ιδιότητα και τού επάγγελμα τού κατόχου του.

—Ένας άρχαιολόγος, παραδέχτηνος γυμν, είχε γράφει τού έπισκεπτήριου του τ' όνομά του πάνω σε έρειπια άρχαιοτήτων.

—Μία φορά κρηία είχε έπισκεπτήρια, πού παριστάναν έναν άνεπίδα να γράφη τ' όνομά τής, κ. ο. κ.

